

ВЕЧЕРЬ

Единъ следъ другъ се нижатъ днитѣ —
единъ отъ другъ все по-безлюдни,
и все по-ниско на везнитѣ
натегва черното имъ блюдо.

Понѣкога, но все по-рѣдко,
проблесне лжчѣ, небето синьо
се отрази въ морето гладко,
и загори като светиня —
далече — прежната надежда.

Но то е мигъ, и дваждъ по-черна
надъ тебе вечерята се свежда,
и по-горчива и безмѣрна
невѣрата те обладава.

И ти замахвашъ и прокуждашъ
дори и спомена тогава,
и всички вече сж ти чужди,
— дори и братътъ,
и сестрата . . .